

Espai d'espiritualitat

L'EVANGELI DE TOTS ELS EVANGELIS

Aquest evangeli és sense dubte l'Evangeli que proclamem la nit de Pasqua: "Crist ha ressuscitat!". És el primer de tots els evangelis i tots els altres que es llegeixen a causa d'aquest i tenen sentit per ell. No hi ha goig més gran a l'ànima que proclamar en la Vetlla Pasqual l'evangeli de la resurrecció del Senyor amb la llum novíssima de la Pasqua, resplendent en el ciri pasqual. L'Evangeli de la resurrecció és el cim de tota la Litúrgia de la Paraula de l'Església. És certament l'Evangeli "alpha".

La resurrecció no és un esdeveniment del passat, és sempre actual. Per tant, provoca, el mateix goig i la mateixa pau que tingueren els primers germans. La tradició universal de totes les litúrgies sempre fa cantar a l'assemblea l'al·leluia abans de proclamar i d'escoltar l'Evangeli, així queda ben clar que escoltem la Paraula del qui viu per sempre.

Veritablement el Crist ha ressuscitat i viu en nosaltres. L'Esperit Sant és donat a tots els qui creuen en ell. Dins nostre es manifesta com esperit de compassió pel món, també com a desig de aplegar-nos una i altra vegada com Església per lloar al Pare i anunciar a tots que Crist és el Senyor.

Felicitem-nos la Pasqua amb la fe pasqual dins del cor ben viva. Estimem-nos els uns als altres. Crist ha ressuscitat i, per tant, el camí de l'Església és obert cap al Regne. Ningú pot tancar aquest camí. Un camí que hem de fer junts, sinodalment. Un camí enmig de la història d'un món, marcada amb tants sofriments. Només Crist fa possible l'esperança, ell que és la nostra pau. Connecta't, diu el títol del subsidi que llegiu. Sí, connecta't a l'Hora de Crist, l'hora de la seva Pasqua.

Rafael Serra Abellà, prevere

Símbols i signes

EL LAVATORI DE DIJOURS SANT

El Dijous Sant, abans de l'ofertori de la missa, la litúrgia permet escenificar l'Evangeli que hem proclamat amb un gest molt intel·ligible: el celebrant renta els peus a unes quantes persones com Jesús als seus apòstols.

En moltes comunitats s'ha deixat de fer, potser per la dificultat de trobar gent que accepti que se li renti els peus davant de tothom o potser perquè creuen que és un signe molt exagerat o innecessari, però escenificar-ho ens ajuda a recordar l'Evangeli com si ens trobéssim dins del text, a viure'l amb més profunditat i a meditar el que significa: si Jesús, que és el Senyor, fa un gest d'esclaus, també nosaltres hem de seguir les seves petjades rentant els peus cansats per la vida dels nostres germans, estimant-los i servint-los. Tothom coneixerà que som deixebles del Senyor per aquest amor i per aquest servei. Aquí s'hi amaga la nostra grandesa com a cristians i cristianes!

Lucas Garrido Vaqué

Què cantem?

LA NOSTRA ALEGRIA

(J. Soler Amigó; A. Taulé; MD 564)

"Vosaltres estareu tristos, però la vostra tristesa es convertirà en alegria, i la vostra alegria ningú no us la prendrà". Són les paraules que Jesús adreçà als deixebles en l'últim sopar. Són un ressò d'aquell "Feliços els qui ploren, perquè seran consolats". I encara també d'aquell "Viviu sempre contents" de sant Pau. I és aquest precisament el nucli central d'aquest popular cant de Pasqua.

Les imatges que empra l'himne són molt suggeridores: la fe que s'arrapa a la Creu com una heura, la branca de l'ametller que

(malgrat tot) florirà, l'espera enmig de la nit crua ... Tot són metàfores d'una fe que sap creure que enmig del Calvari ja hi brilla l'esclat de la Resurrecció. No en va la Pasqua comença Dijous Sant, amb la missa del Sant Sopar. La Pasqua és Sopar, Getsemaní, Calvari, Sepulcre i és l'alegria de la Resurrecció. La Pasqua ho és tot. Per això, perquè la fe cristiana és la Glòria de la Creu, podem cantar que passi el que passi "la nostra alegria ningú no ens la prendrà".

Tant de bo que enmig de les nostres creus de cada dia sapiguem descobrir una llampegada de la llum del Cel. I que no perdem mai l'alegria, que és un signe claríssim de la presència de l'Esperit Sant en el nostre cor.

Jordi Rovira Busquets

Sants de casa nostra

22 de maig, memòria de santa JOAQUIMA DE VEDRUNA

Joaquima de Vedruna i Vidal va néixer a Barcelona l'any 1783. El seu pare era notari i la seva mare mestressa de casa. De ben joveneta va sentir la vocació religiosa i amb dotze anys va decidir ingressar en un monestir de l'orde carmelita, però no la van admetre perquè era massa jove. Quatre anys més tard es va casar amb Teodor de Mas i Solà que era un advocat de Vic. Tingueren nou fills. L'espòs va morir a conseqüència de la Guerra del Francès. Quedà vídua als trenta-tres anys. Visqueren al Mas Escorial de Vic, i es dedicà a la formació humana i espiritual de la família.

Aviat recuperà l'antic desig de fer-se monja. L'any 1819 establí contacte amb el caputxí fra Esteve d'Olot que l'orientà vers la fundació d'un nou institut de vida religiosa que caldria dedicar a la cura dels malalts i a l'educació de les noies. Per influència del bisbe Corcuera va decidir de posar-lo sota l'advocació del Carme i així nasqueren les Carmelites de la Caritat-Vedruna. El dia de l'Epifania de l'any 1826, a l'oratori del palau episcopal de Vic i en presència del bisbe, Joaquima va emetre els seus vots religiosos de pobresa, obediència i castedat i va signar el document de professió.

El dia de la Purificació de Maria va començar a rebre les primeres noies al Mas Escorial per a preparar-les com a futures religioses. Aquest lloc és el col·legi més antic dels molts que va fundar. Joaquima va patir persecució durant la Primera Guerra Carlina i va marxar primer a Barcelona, després a Berga i finalment es va exiliar a França. L'any 1843 va retornar a Vic. L'últim lloc on va viure és a la Casa de Caritat de Barcelona que regentaven les germanes del seu institut. Morí víctima del còlera el 28 d'agost de 1854 i la varen enterrar al cementiri del Poblenou, però actualment descansa dins una urna a l'oratori del Mas Escorial. Pius XII la va beatificar l'any 1940 i sant Joan XXIII la va canonitzar el 1959.

La seva festa litúrgica se celebra el dia 22 de maig perquè el 28 d'agost és la memòria obligatòria de sant Agustí. Santa Joaquima forma part del grup de dones catalanes fundadores que hagueren de lluitar contra moltes dificultats polítiques i socials del s. XIX per a portar a terme els seus ideals cristians. Diu l'himne que li és dedicat: "Soltera, casada i mare, o viuda en la soledat, vas lluitar com dona forta per fer el bé i per estimar, fins consagrar-te sencera a servir Déu i els germans, i aplegar per eixa tasca qui amb tu volgués treballar." Santa Joaquima de Vedruna, pregueu per nosaltres!

Joan Bonet Olivé

L'Eucaristia, pas a pas

SALM

L'Eucaristia és la gran trobada de la comunitat cristiana amb el seu Senyor. Per això, com en tota trobada, hi ha un diàleg entre Déu i nosaltres: Déu ens ha parlat en la primera lectura, ens ha adreçat la seva Paraula, i nosaltres li responem amb el salm. El salm, doncs, expressa el que s'ha proclamat anteriorment perquè és la nostra resposta a la seva Paraula.

Els 150 salms de l'Antic Testament, poesia pura, són la pregària del poble d'Israel, per tant, la pregària de Jesús. És per aquest motiu que podem percebre, en primer lloc, la veu de Jesús en tots els salms, com deia sant Agustí. Preguar els salms des de aquesta perspectiva, intentant descobrir-hi quin episodi de la vida del Senyor s'hi amaga, ens ajudarà a estimar-los.

Els sentiments humans de petició, de lloança, d'acció de gràcies, de confiança, de penediment... apareixen en els salms. En ells hi hem de descobrir, en segon lloc, la nostra veu, la veu de cadascú de nosaltres, que presenta a Déu el que porta en el seu cor. Com deia sant Atanasi: "Els salms em semblen com un mirall on hom pot contemplar-se a si mateix". Em de pregar-los també a casa i endevinar-hi la nostra veu en cada un d'ells, fins al punt de fer-nos-els molt nostres.

I en tercer lloc, en els salms hi escoltem la veu de l'Església, de la comunitat cristiana que demana, que lloa el seu Senyor (deia sant Agustí: "Perquè l'home lloï dignament Déu, Déu va lloar-se ell mateix. En això l'home va trobar com pot lloar Déu dignament"), que agraeix els seus dons, que diposita en Ell la seva confiança, que demana el perdó dels seus pecats... No et preocupis, doncs, si alguna vegada el salm que pregues no expressa els sentiments que aquell dia portes en el cor. Ens hem de sentir Església, pregar amb un cor ben obert i pensar en tantes persones que viuen la situació expressada en el salm, i pregar per totes elles.

Xavier Roig Rovira, pvre.